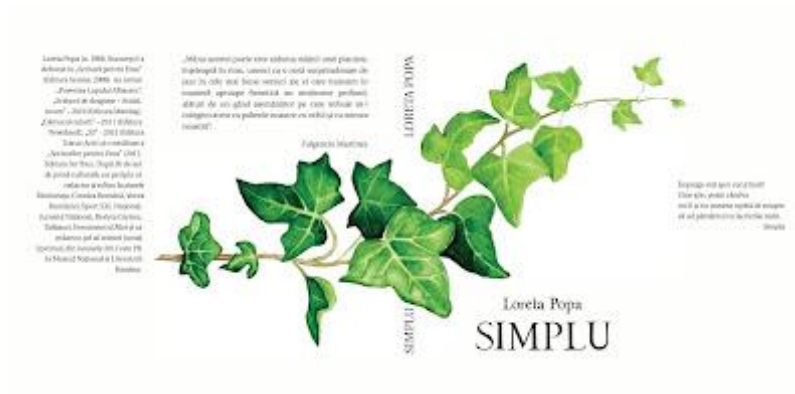

PER-VERSIONES / LITERATURA RUMANA POESÍA

Simplu. Nuevo libro de Loreta Popa

POEMAS DE LORETA POPA. TRADUCIDOS DEL RUMANO AL ESPAÑOL POR FELIX NICOLAU Y DRAGOȘ COSMIN POPA

La capătul lumii

Sunt din nou trează
la capătul lumii,
unde îmi las inima să aștepte.

Ea a înțeles că mă voi întoarce
când va arde cerul
prima ninsoare.

Nu poți trece niciodată
pragul apei mari
fără a vorbi limba inimii.

Am învățat această limbă acasă,
cu mult timp în urmă,
când cuvintele îmi cădeau
direct în palmă
din soare.

Și iată-mă azi,
respirând
în sala de așteptare
a Celui care m-a născut,
în cea mai albă dintre ierni,
în cea mai liniștită dintre învieri.

Știi să taci.
Știi să respiri.
Știi să cazi și
înțelegi
că moartea este
cel mai firesc dintre poduri.

Trecerea se face la vedere,
când rănile luminează cerul vieții,
când fluturii se dezlănțuie pe pământ.

Ai înțeles că iubirea e în sângele meu,
că palmele moi mi-au fost sfâșiate fără sens.

Am măsura rezistenței aripilor mele
în care încă se aruncă pietre.
Am și măsura pietrelor.
Un câmp de grâu

a crescut datorită atingerii tale
și aștept să-mi culeg recolta dintâi.
E a mea.

Când ți-au rupt lanțurile,
groapa cu lei a plâns
și te-a botezat.

Focul meu a fost
cel care te-a vindecat
din umbră.

Am veșnicia în mâna dreaptă,
iar altarul așteaptă
ca uleiul credinței mele
să-i lumineze partea de mijloc,
timpul nu mai are slăbiciuni,
crucea urcă pe Golgota desculță,
pentru ca iubirea
să fie din nou limba cea mai vorbită
de pe pământ.

E bine că știi că, iarna,
un singur cuvânt de la mine
te poate convinge să trăiești
în ochiul meu magic.

Trebuie doar să-l rog să te îmbrățișeze.
Știi că sângele meu este suficient
pentru a împărtăși viața cu tine.

Voi sluji infinitul,
din aceeași chilie
pe care am avut-o
când am vrut

să le pot arăta că
numai iubirea este rugăciunea
pe care uriașii au păzit-o mereu
și la picioarele căreia
au căzut ei înșiși.

La sfârșitul a ceea ce ești,
arde flacăra credinței mele
și astfel calea ta e aprinsă.

Al fin del mundo

Vuelvo a despertar
en el fin del mundo
donde dejo mi corazón a la espera.

Ella entendió que yo volvería
cuando el cielo queme
la primera nevada.

Nunca se puede pasar
el umbral de la gran agua
sin hablar el idioma del corazón.

Aprendí este idioma en mi hogar,
hace mucho tiempo,
cuando las palabras caían
directamente en la palma de mi mano
desde el sol.

Y aquí estoy hoy
respirando
en la sala de espera
de Aquel que me dio a luz,
en el más blanco de los inviernos,
en la más silenciosa de las resurrecciones.

Sabes callar.
Sabes respirar.
Sabes caer y
entiendes
que la muerte es
el más natural de los puentes.
El cruce se hace a plena vista,
cuando las heridas iluminan el cielo de la vida,

cuando las mariposas se desatan sobre la tierra.

Has entiendo que el amor está en mi sangre,
que mis suaves palmas fueron desgarradas sin sentido.

Tengo la medida del aguante de mis alas
a las que aún se tiran piedras.
También tengo la medida de las piedras.

Un campo de trigo
ha crecido gracias a tu toque
y espero recoger mi primera cosecha.
Es mía.

Cuando rompieron tus cadenas,
el foso de los leones lloró
y te bautizó.

Fue mi fuego
el que te curó
desde las sombras.

Tengo la eternidad en mi mano derecha,
y el altar espera
que el aceite de mi fe
ilumine su parte media,
el tiempo ya no tiene debilidades,
la cruz sube descalza el calvario,
para que el amor
vuelva a ser el idioma más hablado
sobre la tierra.

Es bueno saber que el invierno,
una sola palabra mía
puede convencerte de vivir
en mi ojo mágico.

Solo tengo que pedirle que te abrace.
Sabes que mi sangre es suficiente
para compartir la vida contigo.

Serviré al infinito,
desde la misma celdilla
que tuve
cuando trate
de poder mostrarles que
sólo el amor es la oración
que los gigantes siempre han guardado
y a cuyos pies
ellos mismos cayeron.

Al final de lo que eres
arde la llama de mi fe
iluminando tu camino.

Harul de a fi mac

Crezi că mă sperie talpa ta neagră?

E la fel ca a oricărui nemernic.

Nici bocancul tău

plin de țepi

nu mă face să tresar.

Nu e primul,

Nu va fi nici ultimul.

Ce idee ciudată?

Să crezi că

dacă-ți așezi talpa

pe întreaga-mi ființă,

ceva înlăuntrul meu

se va rupe.

Se pare că tu, neom,

Nu ai habar ce înseamnă harul,

nu ai intuiție,

nu vezi

dincolo de marginea orgoliului tău,

care te orbește

de cele mai multe ori până la prostie.

Te-a speriat culoarea mea vie

sau ți-ai adus aminte de sânge?

Privește-mă bine!

Par fragil, șifonat,

aerian, visător,

dar nu mi-e frică de tine.

A fi mac este un har

pe care El,

în marea lui iubire,

a ales să mi-l dăruiască.

Știa că mi se potrivește.

Cine sunt eu să-L contrazic!
Eu pot doar să-L ascult
atunci când îmi șoptește
că pot să fac ceea
ce e menirea mea să duc la bun sfârșit.
Scăpată din Ceruri,
o furtună nebună
a rupt în trecerea ei firea.
M-am aruncat
la picioarele rădăcinilor sufletelor
pe care dezlegarea le-a adus în lumină
și mi-am ținut răsufarea.
Lecțiile vieții,
dacă le înveți,
te ajută să te ridici
atunci când ceilalți cred
că nu mai putere.
La prima rază de soare,
roua m-a ajutat să mă ridic.
Și nicio altă floare
nu m-a întrecut în strălucire.
N-a fost singura stihie!
Am întâlnit demoni mai puternici
care s-au străduit
să-mi îmbibe rădăcina
cu veninul adunat în ultimul mileniu.
Dar e un har să fii mac...
În ceea ce tu vezi slăbiciune
stă puterea mea.
În numele meu stă ascuns adevărul
la care tu nu vei ajunge niciodată.
Ai răvășit familia
din care fac parte
cu talpa ta plină de noroi
și ura ce ți se citea pe chip

ar fi putut înfiora,
poate,
alte neamuri de flori.
Eu sunt mac
și când ai să treci
din nou pe cărarea mea,
te rog, privește-mă!
Sunt mai vie ca oricând.
Tu însă dormi fără de odihnă,
umbli fără de somn
și cauți fără să găsești.
Doar iertare
de vei cere pământului
din care am venit împreună,
cerului ce ne-a mângâiat pe amândoi,
apei ce ne-a astâmpărat setea,
aerului ce ne-a învățat libertatea
și focului care sunt
vei putea să ieși
din neagra robie
a semințelor mele.
Ce nu știi tu
e că harul de a fi mac
a venit odată cu răbdarea
și, vindecat fiind,
aștept să fii iertat!

La gracia de ser amapola

¿Crees que me asusta tu suela negra?
Es igual que la de cualquier otro gilipollas.
Ni tu bota
llena de pinchos
no me hace estremecer.
No es el primero,
Ni será el último.
¿Qué idea tan extraña?
Pensar que
si pones tu suela
sobre todo mi ser,
algo dentro de mí
se romperá.
Parece que tú, inhumano,
no tienes ni puta idea de lo que es la gracia,
no tienes intuición,
no ves
más allá del borde de tu orgullo,
que te ciega
a menudo hasta la estupidez.
¿Te ha asustado mi vivo color
o te has acordado de la sangre?
¡Mírame bien!
Parezco frágil, arrugada,
etérea, soñadora,
pero no te tengo miedo.
Ser amapola es una gracia
que Él,
en su gran amor,
ha elegido concederme.
Sabía que me venía bien.

¡Quién soy yo para llevarLe la contraria!
Sólo puedo escucharle
cuando me susurra
que puedo hacer
lo que es mi destino hacer.
Salvada del Cielo,
una loca tormenta
ha roto a su paso la naturaleza.
Me arrojé
a los pies de las raíces de las almas
que el desencuentro sacó a la luz
y aguantando la respiración.
Las lecciones de la vida,
si las aprendes,
te ayudarán a levantarte
cuando los otros piensen
que ya no hay más fuerza.
Al primer rayo de sol,
el rocío me ayudó a levantarme.
Y ninguna otra flor
me ha eclipsado el brillo.
¡No fue el único estigma!
He conocido demonios más fuertes
que se han esforzado
en empapar mi raíz
con el veneno que he recogido durante el último milenio.
Pero es una gracia ser una amapola...
En lo que tú ves debilidad
yace mi fuerza.
En mi nombre yace oculta la verdad
que tú nunca alcanzarás.
Has destrozado la familia
de la que formo parte
con tu suela de barro
y el odio en tu mueca
podría haber asustado
tal vez,

a otras estirpes de flores.
Yo soy amapola
y cuando pases
mi camino otra vez,
por favor, ¡mírame!
Estoy más viva que nunca.
Pero tú duermes sin descanso,
caminas sin dormir
y buscas sin encontrar.
y buscas sin encontrar.
Sólo el perdón,
si se lo pides a la tierra
de la que vinimos juntos,
al cielo que a ambos nos ha acariciado,
al agua que sació nuestra sed,
al aire que nos enseñó la libertad
y al fuego que soy,
te podrá hacer salir
de la oscura esclavitud
de mis semillas.
Lo que no sabes
es que la gracia de ser amapola
llegó con paciencia
y, habiendo sido curada
¡espero tu perdón!

Ce ai cu mine?

Infernul mă știe după nume și răni.

Am trecut prin el de atâtea ori

că m-am obișnuit

să am buzele arse de atâtea rugăciuni.

Și totuși, ce a mai rămas din mine

încă liniștește ape.

Ce ai cu mine, ploaie?

Mâinile-mi de sîdef

au împins până în vârful muntelui gânduri,

schimbându-le rostul.

Lacrimi antice,

astăzi nori,

mă recunosc.

Ce ai cu mine, cer?

Am firimituri de vise în păr

și în inima mea

nu mai este loc

decât pentru tine.

Nu din zgârcenie,

ci din neputința

de a o lua de la capăt.

Sub pleoapă, tăcut,

se adună râuri nebotezate,

iar eu,

ca zăpada,

mă topesc curată.

Ce ai cu mine, inimă?

Pe lună nu sunt drumuri

care te mănâncă de viu,

nu sunt pietre care te rănesc

cu indiferența lor,

nu sunt păsări

care tac

când viața le roagă

să cânte
și nu sunt oameni
care nu deosebesc
grâul de neghină.
Ce ai cu mine, pământ?
M-aș vesti lumii
în care
poate
mă voi naște
mâine.
Mi-aș deschide
o clipă ochii
știind că toate
sunt la locul lor.

¿Qué tienes conmigo?

El infierno me conoce por nombre y heridas.

He pasado por él tantas veces
que estoy acostumbrada
a tener los labios quemados por tantas plegarias.

Y sin embargo, lo que queda de mí
aún calma aguas.

¿Qué tienes conmigo, lluvia?

Mis manos nacaradas
han empujado a la cima de la montaña los pensamientos,
cambiando su propósito.

Lágrimas antiguas,
hoy nubes,
me reconozco.

¿Qué tienes conmigo, cielo?

Tengo migas de sueños en el pelo
y en mi corazón
ya no hay sitio
salvo para ti.

No por mezquindad,
sino por la impotencia
de volver a empezar.

Bajo el párpado, silencioso,
ríos no bautizados se están reuniendo,
y yo,
como la nieve,
me derrito limpia.

¿Qué tienes conmigo, corazón?

No hay caminos en la luna
que te coman vivo,
ni piedras que te hieren
con su indiferencia,
no hay pájaros

que callan
cuando la vida les pide
que canten
y no hay personas
que no distinguen
el trigo de la paja.
¿Qué tienes conmigo, tierra?
Me anunciaría al mundo
en el que
tal vez
naceré
mañana.
Me abriría
por un momento los ojos
sabiendo que todo
está en su sitio.

Loreta Popa

(Traducere și adaptare în limba spaniolă: Felix Nicolau / Dragoș Cosmin Popa)

Traducción del rumano al español: FELIX NICOLAU Y DRAGOȘ COSMIN POPA

Loreta Popa

Loreta Popa (Bucarest, 1968) debutó con *Cartas para Ema* (Edición *Semne*, 2009). Otras obras suyas son: *La historia del lobo azul*, *Cartas de amor - Hoy, ahora* - 2010 (Editorial *Mateiaș*), *La canción del color*- 2011 (Editorial *Neverland*), y *33* - 2015 (Editorial *Tracus Arte*). En 2017 sale una reedición de *Cartas para Ema* (2017, Editorial *For you*).

Después de 30 años en los medios culturales, un recorrido como redactor y redactor en los periódicos *Mañana*, *Crónica rumana*, *La voz de Rumania*, *Sport XXI*, *Nacional*, *Revista Nacional*, *Revista Carreras*, *Revista Charlas*, *El evento de hoy* y como redactor jefe de *Revista Diario Espiritual*, desde enero de 2017 es PR (Relaciones Públicas) en el Museo Nacional de Literatura Rumana con sede en la capital de Rumanía. Este año publicó un volumen de poesía llamado *Simplu / Simple* en la Editorial *Lumina Tipo*.

LOS TRADUCTORES:

Felix Nicolau

Felix Nicolau, escritor y filólogo rumano, lector de Lengua y literatura rumana en la Universidad Complutense de Madrid y catedrático de la Universidad Técnica de la Construcción de Bucarest, Departamento de Lenguas Extranjeras y Comunicación.

Ha publicado varios libros de poesía y dos novelas: *Kamceatka. Time is Honey, Pe mâna femeilor, Tandru și rece, Bach, manele și Kostel, Cucerirea râsului, Salonul de invenții*. Es miembro de la Unión de Escritores Rumanos y colabora con crítica y artículos de historia literaria en numerosas revistas.

Doctor en Estudios Literarios por la Universidad de Bucarest con una tesis sobre el romanticismo en la creación de Mihai Eminescu.

Entre sus libros de investigación literaria destacan: *Istoria nucleară a culturii. Cuante hermeneutice; Ingen fara pâ taket / Totul e sub control. Lăr dig rumänska / Învoață limba română; You Are not Alone. Culture and Civilization, Morpheus: from Text to Images. Intersemiotic Translation; Comunicare și creativitate. Interpretarea textului contemporan; Take the Floor. Professional Communication Theoretically Contextualized; Cultural Communication: Approaches to Modernity and Postmodernity; Estetica inumană. De la postmodernism la Facebook; Codul lui Eminescu; Anticanonice; Homo imprudens.*

Dragoș Cosmin Popa

Dragoș Cosmin Popa (Iasi, Rumanía, 1975). Desde 2002 vive en Madrid. Ha publicado poemas en las revistas *Luceafărul de dimineață nr.4/2017*, *Mișcarea literară*, *Kryton*, *Caiete Silvane*, *Littera Nova*, *Arca*, *Hyperion (2018-2024)*; además de poemas y artículos en revistas culturales en España (*Proverso - 2018*, *Bitacora cultural - 2017,2021*, *Este de Madrid - 2014,2015*). En 2013 ganó el primer premio en el Certamen Internacional de Poesía POETIC PERFORMANCE, Madrid.

Presente en varias antologías en español: II Encuentro Internacional de Poesía de Úbeda - Jaén (Editorial El Taller del Poeta) 2015, Necesaria Palabra (Editorial Unaria) 2015, Antología Grito de Mujer-Flores del Desierto (Editorial Unaria) 2016, III Encuentro Internacional de Poesía de Úbeda - Jaén (Editorial El Taller del Poeta) 2016. En rumano, la antología poética del Círculo Literario de Cluj, Círculo de Poetas (volumen 2, EdituraColorama, Cluj-Napoca, 2017).

Es uno de los coordinadores de la antología de poetas rumanos en España: *Între inimă și țara promisă*. (Entre el corazón y la tierra prometida), Editorial Neuma, 2022.

Ha participado y coordinado diversos eventos literarios en Madrid. Desde 2014 es miembro fundador de A.S.A.R.S. (Asociación de Escritores y Artistas Rumanos en España) y desde 2017 vicepresidente de A.S.A.R.S. También pertenece al Círculo Literario de Cluj desde 2017.